

LASSIE

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2022

Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2023

LASSIE

Eric Knight

Özgün Adı: Lassie Come-Home

ISBN: 978-605-188-645-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 51888

© İllüstrasyonlar: Grosset & Dunlap, 1954

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Nurten Hatırnaz

Kapak ve sayfa tasarımı: Ayşe Çalışkan

Baskı: **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Buluş Mücellit, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

LASSIE

Eric Knight

Çeviren: Nurten Hatırnaz

ERIC KNIGHT (1897 – 1943)

İngiliz roman yazarı ve senarist Eric Mowbray Knight'ın ilk romanı 1934 senesinde yayımlanmıştır. Knight yazarlık kariyeri boyunca pek çok kitaba ve senaryoya imza atmış olsa da onu tüm dünyanın tanıdığı bir yazar yapan 1940 yılında yayımlanan *Lassie* romanıdır.

Yabancı Adların Okunuşu

Andrew: Endru

Carraclough: Kerıklo

Daniel Fadden: Denyıl Fedın

Dolly: Doli

Greenall Bridge: Grinol Bric

Hynes: Hayns

Ian Cawper: İyın Kapır

Jock: Cok

Joe: Co

Priscilla: Prisila

Rudling: Rudling

Sam: Sem

Willie: Vili

Yorkshire: Yorkşır

SATILIK DEĞİL

Küçük Yorkshire köyü Greenall Bridge’de Joe Carraclough’nun köpeği Lassie’yi tanımayan yoktu. Hatta kendisi civardaki en ünlü köpekti desek yeridir. Bunun birkaç nedeni vardı.

Birincisi köydeki herkes onun gördükleri en iyi İskoç çoban köpeği olduğunda hemfikirdi.

Bu da öyle az buz bir övgü değildi hani çünkü Yorkshire’da köpekler el üstünde tutulurdu. Kuzey İngiltere’nin bu soğuk ve kasvetli bölgesinde köpekler çok daha fazla büyüyüp geliyordu sanki. Bozkırları silip süpüren rüzgâr ve soğuk yağmurlar köpeklerin tüylerini

gürleştirip onları orada yaşayan insanlar kadar dayanıklı hâle getirirdi.

Yorkshirelılar köpekleri çok sever ve onları ustalıkla yetiştirirdi. Bölgedeki yüzlerce küçük maden kasabasından hangisine giderseniz gidin dünyanın dört bir yanındaki zengin köpekseverleri kışkandıracak kadar iyi cins köpek görebilirdiniz.

Greenall Bridge köyü de diğerk Yorkshire köyleri gibiydi. Köylüler köpekleri tanır, anlar ve severdi. Ama bu köyde Lassie'den daha iyi bir köpek yetiştirilmişse bile onlar doğmadan çok daha önce yetiştirilmiş olmalıydı.

Lassie'nin bu kadar ünlü olmasının bir sebebi daha vardı. Köylü kadınların da dediğı gibi, saatlerinizi Lassie'ye göre ayarlayabilirdiniz.

Bu yıllar önce, Lassie daha kıpır kıpır bir yavruyken başlamıştı. Bir gün Joe büyük

bir heyecanla eve gelmiş ve “Anne! Bugün okuldan çıktığımda bil bakalım kapıda beni kim bekliyordu?” demişti. “Lassie! Nerede olduğumu nasıl bildi sence?”

“Kokunu aldı herhâlde, Joe. Aklıma bir tek bu geliyor.”

Nasıl olmuşsa olmuş ve Lassie ertesi gün de daha ertesi gün de okul kapısında beklemeye başlamıştı. Aradan haftalar, aylar, yıllar geçti ama bu durum hiç değişmedi. Evlerinin penceresinden bakan kadınlar ya da kapılarının önünde duran dükkân sahipleri yanlarından

koşarak geçen bu muhteşem köpeği görüp, "Saat dörde beş var demek ki. İşte Lassie gidiyor," diyorlardı.

Hava ister yağmurlu olsun ister güneşli, Lassie daima okul kapısında durup Joe'yu beklerdi. Ve neşeli bir selamlaşmanın ardından köpek ile çocuk birlikte eve giderdi. Bu dört yıldır hep böyleydi.

Lassie'yi hemen hemen bütün köylüler tanırdı. Ama en önemlisi de onunla gurur duyarlardı. Sebebi de Joe'nun babası Sam Carraclough'nun onu satmaya katiyen yanaşmamasıydı.

O civardan biri iyi bir köpek yetiştirdiği zaman zengin bir adam bunu haber alır ve köpeği satın almak için adama yüksek bir fiyat teklif ederdi. Fakir adam o kış ne kadar kömüre, kaç çift ayakkabıya ihtiyaçları olacağını; çocuklarının

güçlü kuvvetli kalabilmeleri için ne kadar yemek yemeleri gerektiğini düşünmek zorundaydı. Ve köpeklerini ne kadar severlerse sevsinler adam çoğunlukla sonunda köpeği satmak zorunda kalırdı. Bu şekilde nice iyi köpek yuvasından ayrılıp gitmişti. Lassie hariç!

Köyden bir buçuk kilometre ötedeki kocaman malikânesinde yaşayan ve kulübeleri iyi cins köpeklerle dolu olan Rudling Dükü'nün bile Lassie'yi satın almayı başaramadığını bütün köy biliyordu. Dük üç yıldır Lassie'yi satın almaya çalışıyor ama Sam Carraclough bana mısın demiyordu.

"Fiyatı artırıp durmanızın bir faydası yok, beyefendi," diyordu. "Lassie satılık değil. Hem de hiçbir fiyata!"

Bundan bütün köyün haberi vardı. Lassie bu yüzden onlar için bu kadar önemliydi.

Lassie paranın onlardan alamayacağı bir şeyi simgeliyordu.

Ama bazen öyle bir zaman gelir ki fakir bir adam eve ekmek götürebilmek için gururunu ayaklar altına almak zorunda kalabilir.

Sam Carraclough için de işte o zaman gelmişti.

BAŞKA KÖPEK İSTEMİYORUM

Bir gün Joe arkadaşlarıyla birlikte okuldan çıkıp Lassie'nin onu her zaman beklediği yere gitti. Ama Lassie orada değildi!

Joe sokağın aşağısına baktı, yukarısına baktı. Belki de Lassie geç kalmıştı. Gerçi sebebin bu olamayacağını biliyordu çünkü hayvanlar insanlar gibi değildir. İnsanların saatleri vardır. Ama hayvanların saatin kaç olduğunu bilmek için saate ihtiyaçları yoktur. Onların içinde saatten daha doğru bir şey vardır. Bu onları hiçbir zaman yanıltmayan bir zaman duyusudur. Joe bunu biliyordu. Peki, ama Lassie nerede olabilirdi?

Yoksa bir arabanın altında mı kalmıştı?

Joe bu düşünceyi aklından hemen kovdu. Lassie sokaklarda dikkatsizce koşmayacak kadar iyi eğitilmiş bir köpekti. Kaldırımlarda daima kendinden emin ve zarif bir şekilde yürürdü. Ayrıca köyde çok az trafik olurdu. Ana yol bir buçuk kilometre ötedeydi.

Joe bu sorunu dünya üzerindeki binlerce çocuğun çözeceği şekilde çözdü. Koşa koşa eve gidip annesine söyledi.

“Anne!” diye bağırarak mutfağa girdi. “Lassie’ye bir şey oldu! Benimle buluşmaya gelmedi!”

Joe bunları söyler söylemez bir sorun olduğunu anladı. Annesiyle babası yerlerinden fırlayıp ne olduğunu sormamıştı. Görünüşe bakılırsa ikisi de güzel köpeklerinin başına kötü bir şey gelmiş olmasından korkmuyordu.

Joe sırtı kapıya dönük vaziyette durup bekledi. Çay saati için sofrayı kuran annesi de gözlerini masadan ayırmadan öylece durdu. Bir an hiç kıpırdamadı. Sonra kocasına baktı.

Joe'nun babası şöminenin karşısındaki bir taburede oturuyordu, kafası oğluna dönüktü. Sonra yavaşça, hiç konuşmadan, tekrar şömineye doğru dönüp gözlerini ateşe dikti.

Joe birden, "Anne ne var?" diye bağırdı. "Ne oldu?"

Annesi sofraya yavaşça bir tabak koyduktan sonra konuştu.

"Birinin ona söylemesi gerekiyor," dedi, havaya konuşur gibi.

Kocasını bir şey yapmadı. Kadın oğluna döndü.

"Hemen öğrenmen daha iyi Joe," dedi. "Lassie artık seni okul çıkışında beklemeyecek. Ve bunun için ağlayıp sızlamanın bir faydası yok."